

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 552/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13 lipca 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 131/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i 7 k.p.k. polegająca na:</p> <p>- oparciu istotnych ustaleń faktycznych wyłącznie na dowodach obciążających i przy całkowitym pominięciu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>dowodów przeciwnych,</p> <p>- odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. M. (1) na tej tylko podstawie, iż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, które Sąd uznał za wiarygodne.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Niezasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała bowiem w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden</p>				

sposób podzielić twierdzenia skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych. W aspekcie powyższego, ogólne twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni

odpowiadają
zebranym w sprawie
dowodom, a nade
wszystko są
wynikiem
wszechstronnej ich
analizy. Apelujący
w żadnej mierze
nie zdołał skutecznie
wykazać, aby
rozumowanie Sądu
I instancji, przy
ocenie
zgromadzonych w
sprawie dowodów
było nietrafne, bądź
nieracjonalne, gdyż
zarzuty
przedstawione w
apelacji, po ich
gruntownej analizie
i zestawieniu z
materiałem
dowodowym,
opierają się
wyłącznie na
odmiennej,
subiektywnej i
selektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów. Zważyć
trzeba, iż
przekonanie Sądu
meriti o możliwości
przypisania
oskarżonemu
zrealizowania
znamion czynów
mu przypisanych,
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów wyrażone
w treści art. 7
k.p.k. Jednocześnie
zaś konkluzje Sądu
Rejonowego

stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
dowodów zgodnie
z art. 410 k.p.k.,
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art. 4
k.p.k.), a nade
wszystko zostały
rzeczowo – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Sąd
odwoławczy, w pełni
zgadza się z
przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc się do
szczegółów, wbrew
stanowisku
zaprezentowanemu
przez skarżącego
stwierdzić należy,
iż Sąd Rejonowy
w rozważaniach
swych nie pominął
żadnego dowodu,
każdy z nich
szczegółowo omówił
i w uzasadnieniu
orzeczenia wskazał,
które z tych
dowodów i dlaczego
uznał za wiarygodne,
a którym i
dlaczego przymiotu

wiarygodności odmówił. W tym kontekście, Sąd Rejonowy zasadnie przyjął za miarodajne dla poczynionych ustaleń zeznania pokrzywdzonej A. M. - żony oskarżonego P. M. (1). Jej relacje odznaczają się wysoką spójnością, jednolitością i konsekwentnością. Pokrzywdzona podawała w nich szczegółowo przejawy negatywnych zachowań oskarżonego (prezentowanych tylko po spożyciu alkoholu) podejmowanych w stosunku do niej i dzieci, a także zwierząt domowych, w okresie czasu ustalonym w wyroku. Wskazywała przy tym niezmiennie, że od sierpnia 2019 roku pogłębił się alkoholizm oskarżonego i nasiliły się przy tym jego wulgarne i karygodne zachowania. Poza tym, A. M. precyzyjnie opisała zdarzenie, do którego doszło w nocy z 31 grudnia 2019 roku na 01 stycznia 2020 roku, w trakcie

którego wymieniony złapał ją z tyłu za włosy przewracając na podłogę, a następnie usiadł na niej, przyciskając ją do podłoża i uderzał ją w twarz i głowę, powodując u niej obrażenia ciała w postaci urazu głowy z obrzękiem tkanek miękkich, podbiegnięciami krwawymi na twarzy i zadrapaniem potylicy oraz zadrapaniem na lewym łokciu i otarciami naskórka na przedramionach, które to jak wynika z opinii sądowo - lekarskiej stanowiącej obiektywny i wiarygodny dowód w sprawie stanowiły obrażenia ciała w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Takie zachowanie oskarżonego było niewątpliwie dla pokrzywdzonej dolegliwe i poniżające, ale także niebezpieczne. Sytuacja ta wzbudziła w niej obawę spełnienia wypowiedzianych pod jej adresem gróźb, w związku z czym niezwłocznie zawiadomiła o niej Policję. Ponadto, relacjonując bezprawne działania męża pokrzywdzona

podawała, że
równoległe z
przemocą wobec
najbliższych
postępowała agresja
oskarżonego w
stosunku do
zwierząt domowych.
Oskarżony drażnił
je, kopał, wykręcał
im łapy i podrzucał
je, a nadto, psu
o imieniu D.
podstawiał do pyska
odpalony papieros.
Niewątpliwie
istotnym dowodem
pozwalającym
zweryfikować
wiarygodność
twierdzeń
pokrzywdzonej są
zeznania
małoletnich dzieci
stron P. M. (2), P. M.
(3) i O. M., z których
jednoznacznie
wynika, że
oskarżony znieważał
ich wszystkich
słowami
wulgarnymi,
używanymi
powszechnie za
obraźliwe,
krytykował, uderzał,
szarpał i popychał
oraz groził
pozbawieniem życia.
Dzieci przekonująco
opisały agresję
oskarżonego
kierowaną także
w stosunku do
zwierząt domowych.
Przedstawiły też
spójnie znane im
doskonale
okoliczności
dotyczące sytuacji

rodzinnej, czyniąc to w sposób zgodny z rzeczywistą wiedzą w sprawie (tak też wynika z opinii psychologicznych dotyczących małoletnich). Fakty przedstawione przez dzieci znane im były zarówno z relacji ich matki A. M., ale też z własnych obserwacji związanych z funkcjonowaniem w tej rodzinie. Zestawienie depozycji osób pokrzywdzonych i skrupulatna ich analiza wiedzie do ugruntowania przekonania o słuszności stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego P. M. (1). Co więcej, wersję wydarzeń pokrzywdzonej A. M. potwierdzają też zeznania jej siostrzenicy A. K., która co prawda nie była naocznym świadkiem zachowań oskarżonego, zawierających się w opisie przypisanych mu czynów, ale wiedzę odnośnie powyższego posiadała od pokrzywdzonej A. M. oraz jej małoletnich dzieci,

które
niejednokrotnie
zabierała do siebie
na prośbę
wymienionej, kiedy
dochodziło do
awantur w miejscu
zamieszkania stron.
Istotny,
zobiektywizowany
dowód w sprawie,
stanowią zeznania
funkcjonariusza
Policji
przesłuchanego w
charakterze świadka
w niniejszym
postępowaniu w
osobie K. K. –
dzielnicowego w
miejscu
zamieszkania stron.
Potwierdził on fakt
zgłaszania
interwencji w
związku z
agresywnym
zachowaniem się
oskarżonego oraz
prowadzenia
niebieskiej karty
dotyczącej
występowania
przemocy w tej
rodzinie. Poza tym,
w/w funkcjonariusz
policji stwierdził, że
postawa
oskarżonego jaką
przejawiał wobec
żony i dzieci
wynikała z faktu
nadużywania przez
niego alkoholu,
o czym tenże
dowiedział się
wykonując
czynności służbowe.
Zeznania
pokrzywdzonej A.

M. pozytywnie weryfikuje również rzeczowy materiał dowodowy w postaci płyty CD zawierającej dokumentację medyczną dotyczącą doznanych przez nią obrażeń podczas zdarzenia w nocy z 31 grudnia 2019 roku na 01 stycznia 2020 roku. Innymi dowodami potwierdzającymi pośrednio prawdziwość jej zeznań były także zapisy wdrożonej przez policję procedury „niebieskiej karty”. Znamionym jest, iż pomimo krzywd, bólu i cierpienia spowodowanego działaniami oskarżonego, A. M. nie przedstawiała oskarżonego wyłącznie negatywnym światłem, ale też wskazała, na pozytywne zachowania (choć ich obraz został całkowicie przesłonięty tymi nieodpowiednimi i destrukcyjnymi), kiedy to oskarżony stosował abstynencję (wówczas oskarżony jawił się jako dobry mąż i ojciec).

Przypomnienia też wymaga – w kontekście zarzutów apelacyjnych – że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Zważywszy na powyższe oraz argumenty wskazane szczegółowo powyżej w ocenie sądu odwoławczego Sąd meriti nie

dopuszczył się obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wydatne obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonych za przypisane oskarżonemu czyny do najniższych ustawowych granic przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary wskazanej w art. 60 § 1 pkt. 2 kk oraz nieorzeczenie o stosowaniu fakultatywnych środków karnych orzeczonych w pkt. 2 i 3 zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazywanych przez skarżącego			

<p>przepisów postępowania. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy zostały oparte na całości ujawnionego materiału dowodowego, a jego ocena nie wykazuje jakichkolwiek błędów. Nagannym zachowaniem, zawierającym się w opisie czynów mu przypisanych, oskarżony wypełnił znamiona występku stypizowanych w art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. oraz art. 35 ust.1 ustawy z dnia 21.08.1997 roku o ochronie zwierząt.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż zachowania oskarżonego przypisane mu w wyroku miały charakter niejako permanentny w okresie objętym zarzutem choć na takie przyjęcie nie pozwala zebrany w sprawie materiał dowodowy, który wskazuje, iż tego rodzaju zachowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>miały miejsce jedynie w czasie, kiedy oskarżony był nietrzeźwy zaś materiał dowodowy nie wskazuje zupełnie aby oskarżony spożywał alkohol w sposób permanentny od sierpnia 2019 roku do 1 stycznia 2020 roku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym analiza materiału dowodowego sprawy (przedstawiona w rozważaniach podjętych w rubryce 3.1. nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie</p>			

ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń

faktycznych działań zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sądu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.

Tym samym, nie można zgodzić się z obrońcą jakoby zachowania oskarżonego, zawierające się w opisie czynów mu przypisanych, nie miały charakteru permanentnego. Zważyć należy, iż zachowania te systematycznie podejmowane były przez wymienionego na przestrzeni kilku miesięcy i po spożyciu alkoholu. Z zeznań natomiast pokrzywdzonej A. M. wynika, iż podsądny

<p>spożywał alkohol, kiedy tylko ma wolne od pracy, czyli zazwyczaj były to weekendy.</p> <p>Małoletnia P. M. (2) również przekonująco relacjonowała, że jak tylko oskarżony nie pracował, pił alkohol. Jeśli zatem poza weekendem, nie pracował też w tygodniu, bywał wówczas nietrzeźwy.</p> <p>Tym samym działania oskarżonego realizujące znamiona przestępstwa z art. 207 k.k. podejmowane były nawet kilkukrotnie w miesiącu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wydatne obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonych za przypisane oskarżonemu czyny do najniższych ustawowych granic przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary wskazanej w art. 60 § 1 pkt. 2 kk oraz nieorzeczenie o stosowaniu fakultatywnych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>środków karnych orzeczonych w pkt. 2 i 3 zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Całokształt powyższych okoliczności nie pozwalał na zakwestionowanie końcowych wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji, tak w zakresie sposobu oceny zgromadzonych dowodów, jak i konkluzji o przypisaniu oskarżonemu P. M. (1) sprawstwa inkryminowanych mu czynów.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca surowość kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>pozbawienia wolności oraz środków karnych polegająca na wymierzeniu tych kar oraz tych środków w rozmiarze znacznie przekraczającym stopień winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, przy wybiórczej ocenie zachowania oskarżonego i bez jakiegokolwiek uwzględnienia faktu przyznania się oskarżonego, prawie w całości do zarzucanych mu czynów oraz pojednania się pokrzywdzonej A. M. z oskarżonym na rozprawie a także oczekiwań pokrzywdzonej A. M. co do kary za popełnione przez oskarżonego czyny oraz ewentualnego środka karnego nakazu okresowego opuszczenia lokalu mieszkalnego oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej</p>				

niewspółmierności
orzeczonej kary i
środków karnych
stwierdzić również
należy, że jest on
chybiony. Zdaniem
sądu odwoławczego,
w przedmiotowej
sprawie, Sąd
Rejonowy
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe sprawy
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynów
oskarżonego P. M.
(1) (wskazując, że
jest on znaczny
– oskarżony godził
wszak w dobra takie
jak życie i zdrowie
żony i dzieci,
w ich poczucie
bezpieczeństwa oraz
poczucie wolności
od przemocy i
strachu), niczym
nieuzasadnione
okrucieństwo wobec
bezbronnych
zwierząt, i w
związku z tym
Sąd meriti słusznie
uznał, że adekwatną
reakcją karną będą
kary jednostkowe
na poziomie 2
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz 3
miesiące
pozbawienia
wolności.

W tym kontekście,
pamiętać trzeba,
że z racji na
ocenny charakter

zasad wymiaru kary,
niewspółmierność
kary musi być natury
zasadniczej, tzn. w
stopniu niedającym
się zaakceptować.
W orzecznictwie
podkreśla się
ugruntowany
pogląd, iż „rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.
Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą,
czyli
zasłużoną.” (por.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
30.05.2017 r., sygn.
II KK 156/17,
opubl. Legalis nr
1604497). Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen
można trafnie

podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym

dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się, by reakcja prawnokarna na zachowania przypisane P. M. (1) była nadmiernie surowa. W ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności, a ostatecznie bezwzględnej kary łącznej na poziomie 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej nie przekracza stopnia winy, jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, które uwzględniając jego następstwa

(traumatyczne przeżycia małoletnich dzieci i żony spowodowane w szczególności wielokrotnymi awanturami domowymi inspirowanymi przez pijanego ojca i męża) uchodzić musi jako znaczny i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary i cele szczególnie - prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynów oraz danych osobopoznawczych dotyczących oskarżonego, jego uprzedniej wielokrotnej karalności (oskarżony na przestrzeni 28 lat był karany czternaście razy za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji, rodzinie i opiece), w tym również za znęcanie nad osobami najbliższymi i to w nieodległej przeszłości i jako spełniające wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k., uznana być musi za karę prawidłowo wyważoną. Należy

przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełni swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osób, dzięki czemu podobnych wydarzeń będzie można w przyszłości uniknąć. Podkreślić należy, iż w realiach przedmiotowej sprawy orzeczenie wobec P. M. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz łącznej kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z poczuciem sprawiedliwej odpłaty za przypisane mu czyny. Zważyć však należy, iż oskarżony po raz kolejny odpowiada za przestępstwo znęcania się. Uprzednio orzeczona mu wolnościowa kara ograniczenia wolności nie odniosła zamierzonych rezultatów, bowiem oskarżony nie zaprzestał

bezprawnych zachowań wobec swojej żony i dzieci. Taka postawa oskarżonego wskazuje na absolutny brak krytycznego wglądu w jego własne zachowanie. Wyekspozowania wymaga także okoliczność, iż wymieniony nie podjął żadnych działań w celu zaprzestania spożywania alkoholu, pod wpływem którego uniemożliwił poprawne funkcjonowanie swojej rodzinie. Zachowania oskarżonego zawierające się w opisie czynów mu przypisanych polegały na działaniach umyślnych, nasilających się i charakteryzujących się intensywnością w zadawaniu swoim bliskim dolegliwości psychicznych i fizycznych. Na szczególne zaakcentowanie zasługuje przy informacji o dotychczasowej karalności oskarżonego. Daje one obraz człowieka nie liczącego się z prawem, nie respektującego

nakładanych nań i obowiązków i powracającego na drogę przestępstwa. Posażony powieła zachowania, podejmowaniu których zapobiec miał realizując obowiązek nałożony wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 09 stycznia 2017 roku w sprawie VII K 503/16 (vide k. 49) tj. powstrzymując się od nadużywania alkoholu. Mimo wskazania mu metody poprawy swego postępowania, permanentnie uchylał się od jej zastosowania. Uzasadnionym wydaje się zatem poglądy, że brak odczuwalnej kary - w przypadku oskarżonego - zamiast korygować jego osobowość, utwierdziłby go w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwałyby jego społeczne cechy, zamiast je eliminować. Dlatego premiowanie takiego sprawcy instytucją nadzwyczajnego

złagodzenia kary, przewidzianą w art. 60 k.k. byłoby niezgodne z zasadami wymiaru kary, a nadto nie spełniłoby celów w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Tym samym, zastosowana względem oskarżonego łączna kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności uświadomi mu, że popełnianie przestępstw pociąga za sobą dotkliwe konsekwencje oraz - taką nadzieję żywi sąd odwoławczy - pozwoli osiągnąć zamierzony skutek wychowawczy, wpływając zarazem na jego postawę tak, aby zrozumiał naganność własnych czynów, pozwoli ukształtować krytyczny do nich stosunek, co w przyszłości zapobiegnie ewentualnemu powrotowi do przestępstwa. Kara ta pozwoli oskarżonemu też zrozumieć, że wszelkie formy znęcania się nad osobami najbliższymi nie są akceptowane w społeczeństwie. Nie bez znaczenia

pozostaje również konieczność kształtowania poczucia sprawiedliwości i świadomości prawnej w środowisku zarówno sprawcy, jak i pokrzywdzonych. Jednocześnie orzeczone wobec oskarżonego środki karne w postaci okresowego nakazu opuszczenia przez oskarżonego lokalu mieszkalnego wspólnie zajmowanego z pokrzywdzonymi oraz zakazu zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 2 lat od uprawomocnienia się wyroku, są niezbędne w celu utrwalenia prawidłowych postaw ze strony oskarżonego i wyeliminowania jego negatywnych zachowań wobec pokrzywdzonych także w dalszej przyszłości. Rzeczą bowiem w tym, by ochronić przed traumatyzującymi skutkami przemocy osoby z natury rzeczy słabsze - małe dzieci - ale też uzależnioną finansowo od oskarżonego jego

żone, której względy materialne i długotrwałe tolerowanie nagannych zachowań oskarżonego zaburzyły rzeczywisty osąd sytuacji panującej w rodzinie i szkodliwe skutki takiego położenia nie tylko dla niej samej, ale przede wszystkim dla małoletnich, bezbronnych dzieci.

Oskarżony jest osobą zdeprawowaną, ale też głęboko uzależnioną od alkoholu, po którym kompletnie traci kontrolę nad swoim postępowaniem stając się osobą agresywną i nieobliczalną, a zatem, winien zostać odizolowany od społeczeństwa na określony okres czasu, aby poczynić konstruktywną refleksję nad swym postępowaniem i przede wszystkim, aby osoby pokrzywdzone jego przestępnymi działaniami mogły wreszcie przestać obawiać się jego irracjonalnego zachowania. W tym stanie rzeczy, brak argumentów tego

<p>rodzaju, by wymierzyć wymienionemu kary innego rodzaju, bądź kary pozbawienia wolności (a tym samym też karę łączną) w niższym wymiarze.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wydatne obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonych za przypisane oskarżonemu czyny do najniższych ustawowych granic przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary wskazanej w art. 60 § 1 pkt. 2 kk oraz nieorzecanie o stosowaniu fakultatywnych środków karnych orzeczonych w pkt. 2 i 3 zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich zawartych rozstrzygnięć w wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13 lipca 2020 roku w sprawie II K 131/20.		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy oskarżonego P. M. (1) bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar jednostkowych, kary łącznej oraz środków karnych i kompensacyjnych.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika małoletnich oskarżycieli posiłkowych P. M. (2), P. M. (3) oraz O. M. - adwokata E. M. kwotę 619,92 złotych tytułem wynagrodzenia kuratora z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Przy czym, sąd odwoławczy zastosował stawki określone w § 2 pkt	

	<p>1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 i i § 17 ust. 7, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>	
3	<p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) ustalono koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 619,92 złotych, którą zasądzono na rzecz adwokata M. J..</p>	
4	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy</p>	

	<p>z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe oskarżonego P. M. (1) (aktualnie brak dochodów), Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku wnoszenia opłaty za drugą instancję oraz od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obronca oskarżonego P. M. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13 lipca 2020 roku w sprawie II K 131/20.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana